

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/136/2023
Identifikačné číslo spisu: 2118205223
Dátum vydania rozhodnutia: 09.07.2025
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:2118205223.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ T. N., narodený XX. C. XXXX, F., M. X, 2/ H. N.O. I., narodená X. E. XXXX, F., Č. XXXX/XX, zastúpení spoločnosťou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Trnava, Hlavná 31, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: Mesto Trnava, so sídlom Trnava, Hlavná 1, IČO: 00 313 114, o nahradenie prejavu vôle žalovaného, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 38C/53/2018, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 14. decembra 2022 sp. zn. 26Co/95/2021-533, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 14. decembra 2022 sp. zn. 26Co/95/2021-533 z r u š u j e a v e c m u v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. júna 2021 č.k. 38C/53/2018-465 zamietol žalobu žalobcov 1/ a 2/, ktorou sa domáhali nahradenia prejavu vôle žalovaného ako predávajúceho uzavrieť so žalobcom 1/ ako kupujúcim a žalobcom 2/ ako kupujúcou 2/ zmluvu o prevode vlastníctva k bytu č. 7, nachádzajúcim sa na 4. nadzemnom podlaží bytového domu so súpisným číslom XXXX pre k.ú. F., ktorý je postavený na parcele č. XXXX/XX pre k.ú. F., spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 332/10000 vo vzťahu k celku a spoluvlastníckeho podielu k pozemku zastavanému domom o veľkosti 332/10000 vo vzťahu k celku, ktoré nehnuteľnosti a spoluvlastnícke podiely sú evidované Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom pre k.ú. F. a zapísané na LV č. XXXX za kúpnu cenu 710,75 eura, a to z výlučného vlastníctva žalovaného do bezpodielového spoluvlastníctva v podiele 1/1 žalobcu 1/ a žalobcu 2/.

1.1. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 16 ods. 1, § 17 ods. 3 písm. b), § 29a ods. 1, § 29a ods. 3, § 32e ods. 4 z.č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a § 39 z.č.40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), poukázal na ustanovenie hlavy I., ods. 1, hlavy III. ods. 2 dokumentu „Nakladanie s bytmi vo vlastníctve Mesta Trnava“ a § 4, bod 4 písm. a), r), h) Zásad hospodárenia a nakladania s majetkom mesta a článkom 14 ods. 5 Všeobecne záväzného nariadenia č. 378 o nakladaní s nájomnými bytmi vo vlastníctve mesta. Mal preukázané, že žalobca 1/ sa stal na základe zmluvy o nájme bytu dňa 28. mája 2014 nájomcom

predmetného bytu vo vlastníctve žalovaného a to na základe výnimky z nakladania s nájomnými bytmi vo vlastníctve Mesta Trnava, schválenej uznesením MZ č. 773/2014 dňa 29. apríla 2014 na dobu určitú 10 rokov do 31. mája 2024. Žalobca 1/ požiadal o spoločný nájom bytu so žalobkyňou 2/, s čím žalovaný dňa 14. apríla 2016 súhlasil na základe odporúčania bytovej komisie MZ zo dňa 4. apríla 2016 na dobu neurčitú, následne dňa 1. mája 2016 bola uzavretá nájomná zmluva medzi žalobcami ako nájomcami a spoločnosťou STEFE Trnava s.r.o. ako prenajímateľom na dobu neurčitú. Listom zo dňa 12. júla 2016 žalovaný informoval žalobcu 1/, že vydaný súhlas zo dňa 14. apríla 2016 je neplatný z dôvodu, že pridelenie bytu bolo vykonané na základe výnimky z nakladania s nájomnými bytmi schválenej MZ a preto aj všetky ďalšie úkony súvisiace so zmenou statusu doby nájmu, spoločným nájomom a pod. sú viazané na predchádzajúce prerokovanie v MZ. Súhlas daný bez predchádzajúceho schválenia MZ, a následne právny úkon - uzavretie zmluvy o spoločnom nájme na dobu neurčitú z 1. mája 2016 považoval za absolútne neplatný. Následne MZ uznesením č. 516 zo dňa 15. novembra 2016 neschválilo výnimku z nakladania s bytmi vo vlastníctve žalovaného pre žalobcov 1/, 2/ na spoločný nájom bytu na dobu neurčitú a uznesením č. 567 zo dňa 28. februára 2017 neschválilo výnimku z nakladania s bytmi vo vlastníctve žalovaného pre žalobcu 1/ na nájom na dobu neurčitú, ako prípad hodný osobitného zreteľa .

1.2. Súd pri svojom právnom závere, či postup žalovaného bol správny vychádzal z toho, že žalovaný s poukazom na § 11 ods. 4 písm. a) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a § 9 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov prijal Zásady hospodárenia a nakladania s majetkom mesta a majetkom v štátnom vlastníctve, ktorý bol mestu zverený, pričom aj rozhodovanie o tom, či dôjde k zmene nájmu z doby určitej na neurčitú, je dôležitým úkonom mesta týkajúcim sa jeho majetku najmä s poukazom na zákon č. 189/1993 Z.z., podľa ktorého pri takejto zmene je obec, resp. mesto povinné nájomcom s platnou nájomnou zmluvou na dobu neurčitú po požiadaní o prevod bytu do ich vlastníctva tento previesť. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že bytová komisia je len poradný orgán. Nakladanie s bytmi vo vlastníctve žalovaného je upravené Všeobecne záväzným nariadením (ďalej len „VZN“) mesta Trnava č. 378, v čl. 14 ods. 5 stanovuje, že prenájom bytov sa podľa uvedeného VZN schvaľuje trojpätinovou väčšinou všetkých poslancov mestského zastupiteľstva, pričom nakladanie s bytmi (kategórie predmetného bytu), sa pridružuje na základe schválením výnimky v zmysle uznesenia MZ, čo bolo aj v prípade žalobcu 1/. Následná zmena tejto zmluvy preto tiež musela podliehať najskôr schváleniu výnimky z nakladania s nájomnými bytmi. Tento postup však nebol zachovaný, keď došlo dňa 14. apríla 2016 k udeleniu súhlasu primátora s uzavretím nájomnej zmluvy so žalobcami 1/ a 2/ na dobu neurčitú bez schválenia výnimky mestským zastupiteľstvom, preto nemožno hovoriť o platnom postupe, ktorý by vyjadroval vôľu žalovaného, keďže pre platnosť právneho úkonu obce sa vyžaduje súlad medzi voľou obce a jej prejavom navonok prostredníctvom starostu (R 90/2018). Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že zmluva o spoločnom nájme bytu zo dňa 1. mája 2016 nebola uzavretá platne, pričom ide o absolútne neplatnosť v zmysle § 39 OZ, keďže prejav vôle žalovaného nebol spôsobilý založiť právny úkonom, vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu. Platne uzavretá bola len zmluva o nájme bytu zo dňa 28. mája 2014 na dobu určitú. Z uvedeného dôvodu žalobcom 1/ a 2/ nevznikol nárok na uzavretie kúpnej zmluvy so žalovaným. Nič na uvedenom nemení to, že sa vyskytli prípady bez schválenia výnimky mestským zastupiteľstvom a tiež konanie žalobcov v dobrej viere. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1, 2, § 257 a § 262 ods. 1 a 2 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom zo 14. decembra 2022 sp. zn. 26Co/95/2021-533 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vyslovil, že žalovaný má voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne a presvedčivé, preto naň odkazuje (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). V súvislosti s nesprávnym právny posúdením veci žalobcovia namietali nevysporiadanie sa súdu s tvrdením, že zmena nájomnej zmluvy bola nováciou, preto nebol potrebný súhlas mestského zastupiteľstva, resp. nebol potrebný z dôvodu, že právo uzatvárať zmluvy má správcovská spoločnosť. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 26Cdo/1460/2013, z ktorého vyplýva, že v prípade, že nájomná zmluva je koncipovaná tak, akoby nájomný vzťah medzi zmluvnými stranami prvýkrát zakladala a neobsahuje teda žiadne dojednanie o tom, že mení alebo ruší a nahrádza súčasný nájomný vzťah, nemôže

isť o nováciu a to ani kumulatívnu podľa § 516 OZ a ani privatívnu podľa § 570 OZ. Z obsahu zmluvy je podľa odvolacieho súdu nesporné, že zmluvou o nájme zo dňa 01. mája 2016 medzi žalobcom 1/ a žalobkyňou 2/ ako nájomcami a spoločnosťou STEFE s.r.o. ako prenajímateľom na dobu neurčitú nedošlo k novácii nájomnej zmluvy pôvodne uzatvorenej len žalobcom 1/ dňa 28. mája 2014, ale bola uzatvorená nová zmluva. Z opatrnosti odvolací súd dodáva, že predpokladom platného uzavretia nájomnej zmluvy k bytu je okolnosť, že ide o byt právne voľný, a zmluva o nájme bytu, ktorého nájomcom je aj iná osoba, je neplatný, nemôžu byť popri sebe dve nájomné zmluvy.

2.1. K ďalšej podstatnej námietke žalobcov, týkajúcej sa platnosti úkonu štatutárneho orgánu obce - starostu, že síce obec ako právnická osoba verejného práva koná prostredníctvom štatutárneho orgánu, ktorým je starosta, resp. primátor, ktorý je osobou navonok prejavujúcou jej vôľu, nemá však neobmedzenú moc vytvárať vôľu obce. Zákony upravujúce nakladanie s majetkom obce majú charakter zákazov a obmedzení obce v jej voľnosti pri rozhodovaní o hospodárení s jej majetkom, dôkazom čoho sú príslušné ustanovenia z.č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, ako aj z.č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Podľa § 11 ods. 4 písm. a) z.č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a s majetkom štátu dočasne prenechaným do hospodárenia obce, schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním. K platnému uzatvoreniu zmluvy o nájme bol i v danom prípade v zmysle prijatého dokumentu „Nakladanie s bytmi vo vlastníctve Mesta Trnava“ nevyhnutný súhlas MZ ako kolektívneho orgánu, ktorý by ako prejav vôle bol obsiahnutý v príslušnom uznesení MZ spĺňajúcim tak formálne, ako aj meritórne náležitosti. V danom prípade nesporne takýto súhlas daný nebol a táto skutočnosť mala za následok správne konštatovanie absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme z 01. mája 2016. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/284/2006, z ktorého vyplýva, že oprávnenie rozhodovať o právnych úkonoch, t.j. o tom, či resp. aký právny úkon obec urobí, je zo zákona rozdelená medzi obecnú radu, štatutárny orgán a obecné zastupiteľstvo. Rovnako v rozhodnutí NS SR sp. zn. 4Obdo/49/2015 a 4Obdo/69/2015 je konštatované, že ak predmetný úkon nebol schválený mestským zastupiteľstvom, je neplatný. Rozsudok NS SR sp. zn. 3Odo/21/2002 publikovaný v ZSP č. 77/2004 uvádza, že majetkové právne úkony, o ktorých prislúcha rozhodovať obecnému zastupiteľstvu, sú pre obec záväzné len v prípade predchádzajúceho kladného rozhodnutia tohto zastupiteľstva. Taktiež i v rozsudku NS SR sp. zn. 5Obdo/45/2013 zdôrazňuje, že vždy musí ísť o predchádzajúce rozhodnutie obecného zastupiteľstva a dodatočná konvalidácia nie je možná. Poukázal aj na R 90/2018, rovnako ako súd prvej inštancie. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní trov priznal úspešnému žalovanému v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

3. Žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) v dovolaní vyvodzovali prípustnosť dovolania voči rozhodnutiu odvolacieho súdu z ust. § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Namietali, že súdy pri svojom právnom závere nezohľadnili to, že § 29a zákona č. 182/1993 Zb. ukladal obciam povinnosť previesť vlastnícke práva k bytu na jeho užívateľa, t.j. nájomcu na dobu neurčitú. Poukázali na Nález Ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 51/97, podľa ktorého „I. Zákonnú úpravu práv a povinností vo veciach prevodu vlastníctva bytov možno meniť (doplniť) alebo zrušiť ústavne relevantným spôsobom znovu iba zákonom alebo ústavným zákonom, teda všeobecne záväzným právnym predpisom rovnakého alebo vyššieho stupňa právnej sily. II. Odchylná úprava povinností obce previesť vlastníctvo bytu doterajšiemu nájomcovi až po splnení ďalších podmienok ustanovených vo všeobecne záväznom nariadení obce nie je v súlade s ohraničením normotvornej právomoci obce a základnými princípmi postavenia občana v právnom štáte, ktoré sú vyjadrené v čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“ Podľa nálezu Ústavného súdu, sp. zn. III. ÚS 2/2000 „I. Obec môže normotvornú právomoc podľa čl. 68 Ústavy Slovenskej republiky vo veciach vlastníctva bytov a nebytových priestorov uplatniť len v rozsahu zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. II. Úprava práv a povinností obcou vo veciach nadobúdania vlastníctva bytov a nebytových priestorov nad rámec splnomocnenia zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov zasahuje aj do práva občana na prístup k majetku. III. Zákonné vyjadrenie ustanovenia § 5 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov znamená, že pôvodný vlastník bytov (obec) má

rovnaké práva a povinnosti k bytom, ktorých zostal vlastníkom, ako vlastníci, ktorí nadobudli vlastníctvo k bytom v dome, kde boli predtým nájomníkmi. IV. Obec ako pôvodný vlastník bytov a nebytových priestorov má v dome povinnosti ostatných vlastníkov ustanovené v súlade s ustanovením § 10 ods. 1 a 2 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. V. Úprava práv a povinností obcou vo veciach vlastníctva bytov a nebytových priestorov odlišná od rozsahu vymedzeného v zákone č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov je v rozpore aj so všeobecnou úpravou (lex generalis) ustanovenou v § 124 Občianskeho zákonníka.“ Uviedli, že v súlade s ich legitímnymi očakávaniami (Pl. ÚS 10/04, ZNNUÚS 4/2022) MZ nedôvodne odmietlo súhlas na uzatvorenie nájomnej zmluvy na dobu neurčitú, najmä ak všetky ostatné byty boli prevedené. Ďalej poukázali na to, že súd nedostatočne odôvodnil svoj právny záver o absolútnej neplatnosti nájomnej zmluvy na dobu neurčitú, najmä ak STEFE ako samostatný subjekt súkromného práva bolo uvedené do omylu v otázke platnosti súhlasu primátora mesta. Nedali žiadnu odpoveď na to, že podľa ich názoru išlo o relatívnu neplatnosť, ak STEFE ako samostatný subjekt práva bolo uvedené do omylu v otázke platnosti súhlasu primátora. Ak mal žalovaný za to, že uzatvorená nájomná zmluva na dobu neurčitú je neplatná, STEFE sa preto malo obrátiť na príslušný súd a domáhať sa jej relatívnej neplatnosti. Mali za to, že ak je daná možnosť dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu, je tým vylúčená jeho absolútna neplatnosť. V súvislosti s vadou § 420 písm. f) žalobcovia ďalej tvrdia, že všetky náležitosti nájomnej zmluvy boli splnené, a akákoľvek neplatnosť zmlúv by mala byť prostriedkom využívaným ako ultra ratio, keď žalobcovia používajú ochranu dobrej viery, s čím sa v odôvodnení súdy nedostatočne vysporiadali.

4. Žalovaný považoval dovolanie žalobcov vo vyjadrení za neopodstatnené.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Žalobcovia vyvodzovali prípustnosť dovolania o.i. aj z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti namietali, že súdy im nedali dostatočnú odpoveď na svoj právny záver o absolútnej neplatnosti nájomnej zmluvy k predmetnému bytu na dobu neurčitú vzhľadom na odvolacie námietky žalobcov týkajúce sa relatívnej neplatnosti kvôli uvedenia do omylu pri jej uzavretí samotným žalovaným a zároveň dobrú vieru žalobcov.

7. Dovolatelia vyvodzujú prípustnosť podaného dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 a § 393 CSP), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.

9. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu znakov vady podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia v podstatných otázkach, keď bol odvolací súd povinný reagovať na odvolaciu námietku žalobcov, ktorí tvrdili, že boli pri uzatváraní nájomnej zmluvy na dobu neurčitú uvedení do omylu samotným žalovaným, pričom bola uzatvorená v dobrej viere žalobcov, preto malo ísť len o relatívnu

neplatnosť takejto zmluvy, ktorá zároveň mala všetky náležitosti právneho úkonu. Dovolací súd uvádza, že v tomto civilnom spore je súd viazaný predmetom konania, a to nárokom žalobcov na nahradenie prejavu vôle žalovaného na uzavretie kúpnej zmluvy so žalobcami, ktorý vyvodzovali zo zákona č. 182/1993 Z.z., titulom povinnosti žalovaného z uzatvorenej zmluvy o spoločnom nájme bytu. Podotýka, že nejde o správne konanie a súd preto nebol viazaný a ani oprávnený hodnotením interných rozhodnutí MZ (či boli zákonné). Neudelenie výnimky je teda len skutkovou okolnosťou, ktorá mala význam pri skúmaní správnosti postupu žalovaného voči žalobcom, a to aj vzhľadom na omyl žalovaného a dobrú vieru žalobcov. Súd prvej inštancie uzavrel, že súhlas primátora s uzavretím nájomnej zmluvy na dobu neurčitú je absolútne neplatný právny úkon (§ 39 OZ), ako aj všetky ďalšie úkony súvisiace so zmenou statusu doby nájmu (teda aj nájomná zmluva na dobu neurčitú), nakoľko boli viazané na predchádzajúce schválenie MZ. Súd zistil, že v čase súhlasu primátora neexistovalo predchádzajúce schválenie výnimky MZ podľa príslušného VZN, ktoré upravuje zásady hospodárenia a nakladania s majetkom mesta, poukázal na R 90/2018, podľa ktorého sa pre platnosť právneho úkonu vyžaduje uznesenie obecného (mestského) zastupiteľstva. Uviedol, že súhlas bol udelený v rozpore s internými predpismi mesta a zákonom (§ 11 ods. 4 písm. a) zákona č. 369/1990 Zb. a § 9 zákona č. 138/1991 Zb.). Dospel preto k záveru, že žalobcami uzavretá zmluva je neplatná a nárok na uzavretie kúpnej zmluvy žalobcom nevznikol. Absolútnu neplatnosť zmluvy o spoločnom nájme na dobu neurčitú vyvodil súd z § 39 OZ a z toho, že prejav vôle žalovaného nebol spôsobilý založiť právnym úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu, na čom konanie v dobrej viere nič nemení. Z rozhodnutia odvolacieho súdu rovnako nevyplýva, že by sa uvedenou odvolacou námietkou žalobcov zaoberal, v odôvodnení sa vyjadril len k námietke novácie a potrebe súhlasu MZ, tiež k platnosti úkonu primátora mesta ako štatutárneho orgánu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je preto nepreskúmateľné, a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP. Vada tejto povahy je dôvodom, ktorý zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal ostatnými námietkami, ako aj správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu.

10. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 2 CSP).

11. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.